

Rolnummers 921 en 927
Arrest nr. 16/96 van 5 maart 1996

A R R E S T

In zake : de vorderingen tot schorsing van artikel 11 van de wet van 4 mei 1995 tot wijziging van de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn van dieren.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters L. De Grève en M. Melchior, en de rechters P. Martens, G. De Baets, E. Cerexhe, A. Arts en R. Henneuse, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter L. De Grève,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de vorderingen*

A. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 15 januari 1996 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 16 januari 1996, heeft J. Van Hove, wonende te 1745 Opwijk, Perreveld 20, een vordering tot schorsing ingesteld van artikel 11 van de wet van 4 mei 1995 tot wijziging van de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn van dieren (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 28 juli 1995).

Die zaak is ingeschreven onder het nummer 921 van de rol van het Hof.

B. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 27 januari 1996 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 30 januari 1996, is een vordering tot schorsing ingesteld van dezelfde wettelijke bepaling, door R. Havermans, wonende te 2381 Weelde, Koning Albertstraat 129, R. Daemen, wonende te 2470 Retie, Pijlstraat 5, M. Vanwetswinkel, wonende te 2491 Olmen, Berkenlaan 5, M. Van Der Mierden, wonende te 3920 Lommel, Luckersteenweg 188, F. Arduwie, wonende te 2460 Kasterlee, Lichtaartsebaan 39, J. Van Nooten, wonende te 2470 Retie, Pontfort 155, B. Vos, wonende te 2230 Herselt, Aarschotsesteenweg 142, J. Peeters, wonende te 9150 Kruibeke, Boerenstraat 54, M. Wernaerts, wonende te 2470 Retie, Looiendsebergen 22, A. Clè, wonende te 2200 Noorderwijk, Morkhovenseweg 6, F. Claes, wonende te 2491 Olmen-Balen, Schootstraat 9, F. en E. Coomans, met zetel te 2450 Meerhout, Mulsebaan 103, P. De Langhe, wonende te 9240 Zele, Vlietstraat 61, G. De Frenne, wonende te 9230 Wetteren, Smetledesteenweg 151, S. Arijs, wonende te 9320 Erembodegem, Kapellestraat 21, J. Verstraeten, wonende te 9968 Oost-Eeklo, Kerrestraat 51, G. Beurms, wonende te 9230 Wetteren, Westringstraat 56, R. Peeters, wonende te 1755 Gooik, Oplombeekstraat 11, P. Van Ertvelde, wonende te 9220 Hamme, St. Annastraat 64, F. Van den Elsen, wonende te 9255 Buggenhout, Achterdenken 24, H. De Gols, wonende te 9310 Meldert, Zwaneveld 2, J. Spinoy, wonende te 1745 Opwijk, Perreveld 9, E. Van Puyenbroeck, wonende te 9190 Stekene, Hellestraat 145A, M. Van Linden, wonende te 2890 Oppuurs, Oude Heirbaan 1, E. Roelands, wonende te 9150 Bazel, Portugezenstraat 28, L. Schaerlaken, wonende te 2870 Puurs, Eikevlietlaan 32, L. Beerden, wonende te 3550 Heusden-Zolder, Schansstraat 17, M.J. Verlent-Van Oevelen, wonende te 9150 Kruibeke, Daalstraat 93, de b.v.b.a. Clerckx Mathieu Boomerhof, met zetel te 2000 Antwerpen, Blauwtorenplein 4, I. Marist, wonende te 9667 Sint-Maria-Horebeke, Den Daele 5, F. Peffer, wonende te 2550 Kontich, Rubensstraat 141,

R. Van Damme, wonende te 9371 Denderbelle, Denderstraat 14, J.-P. Smets, wonende te 4683 Vivegnis, rue Joseph Wauters 59, en de n.v. Domaine Dupéry J. Meeselle, met zetel te 4460 Grâce-Hollogne, chaussée de Liège 69.

Die zaak is ingeschreven onder het nummer 927 van de rol van het Hof.

Bij dezelfde verzoekschriften vorderen de verzoekers eveneens de vernietiging van dezelfde wettelijke bepaling.

II. *De rechtspleging*

Bij beschikkingen van 16 en 30 januari 1996 heeft de voorzitter in functie voor ieder van beide zaken de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om in de respectieve zaken artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Bij beschikking van 30 januari 1996 heeft het Hof in voltallige zitting de zaken samengevoegd.

Bij beschikking van 31 januari 1996 heeft het Hof de dag van de terechtzitting bepaald op 8 februari 1996.

Van die beschikkingen is kennisgegeven aan de in artikel 76 van de organieke wet vermelde overheden evenals aan de verzoekers en hun advocaten bij op 31 januari 1996 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 8 februari 1996 :

- zijn verschenen :

. Mr. K. Vandamme *loco* Mr. N. Van De Velde, advocaat bij de balie te Oudenaarde, voor J. Van Hove;

. Mr. L. Vermeulen, advocaat bij de balie te Antwerpen, voor de verzoekers in de zaak met rolnummer 927;

. Mr. A. Vastersavendts, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers G. De Baets en P. Martens verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- zijn de zaken in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

III. *Onderwerp van de bestreden bepalingen*

Artikel 11 van de wet van 4 mei 1995 tot wijziging van de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn van dieren, luidt als volgt :

« Artikel 12 van dezelfde wet wordt vervangen als volgt :

' Art. 12. Het is verboden honden en katten te verhandelen op de openbare weg alsmede op markten, beurzen, salons, tentoonstellingen en bij soortgelijke gelegenheden evenals bij de koper thuis, tenzij in dit laatste geval het initiatief van de koper zelf uitgaat.

De Koning kan, bij een in Ministerraad overlegd besluit het in het eerste lid ingestelde verbod uitbreiden tot andere soorten of categorieën van dieren. Hij kan evenwel ontheffing van dit laatste verbod verlenen voor het verhandelen op markten door personen die een erkende handelszaak voor dieren exploiteren. '»

Vóór die wijziging luidde artikel 12 van de wet van 14 augustus 1986 als volgt :

« Het verhandelen, op markten, van gezelschapsdieren en sierdieren van diersoorten door de Koning aangewezen is verboden, tenzij voor personen die beschikken over een in artikel 5 bedoelde inrichting. »

IV. *In rechte*

- A -

Verzoekschriften

Belang van de verzoekende partijen

A.1.1. De verzoeker in de zaak met rolnummer 921 is een natuurlijke persoon die ambulante (rondreizend) handelaar in honden en katten is. Dat is zijn enige en uitsluitende beroepsactiviteit, die inhoudt dat verzoeker honden en katten te koop aanbiedt en verkoopt op de openbare weg en op markten, beurzen, salons, tentoonstellingen en bij soortgelijke gelegenheden en dat hij aldus ter zake niet beschikt over een sedentaire handelszaak. Zijn rechtspositie wordt door het bestreden artikel 11 manifest rechtstreeks en ongunstig geraakt doordat hij vanaf 1 januari 1996 in de volstrekte onmogelijkheid verkeert zijn beroep nog verder uit te oefenen, wat aanzienlijke verliezen met zich meebrengt. Die verliezen maken een faillissement onafwendbaar.

A.1.2. De verzoekende partijen in de zaak met rolnummer 927 zijn allen handelaars die honden en katten verhandelen op openbare markten en door de bestreden bepaling « ongelukkig getroffen worden, meer zelfs rechtstreeks bedreigd zijn in hun broodwinning ».

Enig middel

A.2. Het middel is in beide zaken afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

A.3.1. Voor de verzoeker in de zaak met rolnummer 921 bestaat er een manifeste tweedelige discriminatie bestaat tussen, enerzijds, ambulante handelaars in honden en katten en handelaars in andere diersoorten en, anderzijds, meer algemeen, tussen ambulante en sedentaire dierenhandelaars, gelet op het feit dat het verbod op ambulante handel ook kan worden uitgebreid tot andere diersoorten. De verzoekende partij gaat na of het onderscheid objectief is, of de genomen maatregelen adequaat zijn ten aanzien van het nagestreefde doel, en of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

A.3.2. Het onderscheid tussen honden en katten, enerzijds, en andere diersoorten, anderzijds, wordt niet objectief geacht omdat niet wordt verantwoord waarom de handel in de eerste diersoorten op een andere wijze zou moeten worden gereguleerd dan de ambulante handel in de andere diersoorten, ondermeer op het vlak van het vermijden van impulsieve aankopen en de daarmee gepaard gaande beweerde overpopulatie, slechte leefomstandigheden van de aangeboden dieren en de hogere ziektegraad bij voormelde dieren. Ook het onderscheid tussen ambulante en sedentaire handel kan niet worden aangenomen, omdat niet kan worden aangetoond dat

impulsieve aankopen niet bij sedentaire handelszaken zouden kunnen voorkomen, dat evenmin is aangetoond dat overpopulatie het nadelige gevolg is van aankoop van dieren in ambulante handel, en dat bovendien evenmin het bewijs wordt aangebracht dat de leefomstandigheden bij ambulante verkochte dieren slechter zijn dan bij sedentaire verkochte dieren.

A.3.3. Ook het adequaat karakter van de maatregel wordt betwist : « impulsieve aankopen » treden minder en minder op en bovendien dreigt de verkoop van dieren te verschuiven naar warenhuizen waar de verkoop tegen lagere prijzen zal geschieden, wat het aantal « impulsieve aankopen » zal doen toenemen en zal leiden tot de overpopulatie van dierenasielen. Evenmin is aangetoond dat de ziektegraad bij dieren die in de ambulante handel worden verkocht, groter is dan bij dieren die in de sedentaire handel, waaronder de warenhuizen, worden verkocht.

A.3.4. Er is evenmin een redelijke verhouding tussen het aangewende middel en het beoogde doel. Het gaat immers om een absoluut verbod van verhandelen van honden en katten op markten, beurzen, salons, tentoonstellingen en dergelijke. Het aangewende middel, een beroepsverbod, is manifest onevenredig met het beoogde doel, dat ook had kunnen worden bereikt door een strengere reglementering, die uitwassen uit de wereld had kunnen helpen en tegemoet zou komen aan de legitieme wens van vele bonafide, gespecialiseerde en terdege uitgeruste handelaars om hun beroep verder te kunnen uitoefenen. Het algemeen beroepsverbod zal evenwel leiden tot een sociale catastrofe bij de handelaars, zowel als bij diegenen die zij tewerkstellen, zonder dat de ambulante handelaars in de mogelijkheid verkeerden binnen een zo korte termijn over te schakelen op een sedentaire handelsactiviteit.

Het beginsel van de rechtszekerheid is tevens geschonden in zoverre het beroep van ambulante handelaar in honden en katten wordt verboden per 1 januari 1996, terwijl de uitbatingsnormen voor een handelszaak in dieren nog moet worden vastgelegd in uitvoeringsbesluiten, onverminderd de belofte van de bevoegde minister om aan de getroffen handelaars, in afwachting van de uitvaardiging van de bedoelde uitbatingsnormen, een tijdelijke vergunning van zeven maanden af te geven. Dat bevordert evenwel de rechtsonzekerheid nog meer, in zoverre de ambulante handelaars die naar een sedentaire zaak overschakelen, hun investering verloren kunnen zien gaan indien zij nadien niet aan de uitbatingsnormen beantwoorden.

A.4.1. De verzoekende partijen in de zaak met rolnummer 927 wijzen op de discriminatie tussen ambulante handelaars in honden en katten, enerzijds, en sedentaire handelaars in honden en katten en handelaars in andere dieren, anderzijds.

Er bestaat geen objectieve reden voor het onderscheid omdat de bestreden bepaling is ingegeven door vrees voor impulsieve aankopen, die, enerzijds, minder voorkomen op de markt doordat de prijzen van honden katten daar hoger liggen en, anderzijds, eveneens kunnen voorkomen in andere segmenten van de handel in honden en katten dan de marktverkoop terwijl de redenering evengoed opgaat voor de aankoop van andere huisdieren waarvan sommige fysionomisch zelfs een grote gelijkenis vertonen met katten en honden. Zelfs wanneer het onderscheid objectief is, dan nog is er geen noodzaak tot een algemeen verbod, maar konden passende regelingen worden uitgewerkt.

Ten aanzien van het nadeel

A.5.1. De bestreden bepaling levert voor de verzoeker in de zaak met rolnummer 921 een moeilijk te herstellen ernstig nadeel op. Per 1 januari laatstleden werd zijn beroep « zonder meer afgeschaft », zodat de onmiddellijke uitvoering van de aangevochten wetsbepaling onvermijdelijk zal leiden tot een faillissement, wat uiteraard niet meer ongedaan kan worden gemaakt en aldus een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt.

A.5.2. De verzoekende partijen in de zaak met rolnummer 927 wijzen eveneens op het moeilijk te herstellen nadeel dat uit de bestreden bepaling voortvloeit, « daar zij voor hun broodwinning zo niet uitsluitend dan toch alleszins in hoofdzaak afhankelijk zijn van het verhandelen op de openbare weg alsmede op markten, beurzen, salons, tentoonstellingen en bij soortgelijke aangelegenheden evenals bij de koper thuis van honden en katten ».

Ofschoon de Koning werd gemachtigd om in voorkomend geval over te gaan tot opheffing van het verbod voor personen die een erkende handelszaak voor dieren exploiteren, zijn die uitvoeringsbesluiten tot op heden niet uitgevaardigd, wat voor verzoekende partijen de absolute onmogelijkheid impliceert om zich een inkomen te verschaffen.

Standpunt van de federale Regering

Ten aanzien van het risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel

A.6.1. In zijn arrest nr. 21/94 van 3 maart 1994 oordeelde het Hof dat het aan de verzoekers tot schorsing staat aan het Hof concrete feiten voor te leggen die voldoende bewijzen dat de onmiddellijke uitvoering van de bestreden bepaling hun een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel kan berokkenen. De verzoekende partijen vermelden die concrete feiten geenszins in hun verzoekschrift.

De verkoop van honden en katten wordt weliswaar beperkt doch is niet verboden; de verkoop van die dieren is nog steeds mogelijk ten huize van de verkoper en ten huize van de koper, indien het initiatief daartoe uitgaat van de koper. De verzoekende partijen kunnen zeker niet aantonen dat de uitoefening van hun beroepsactiviteit hun volledig onmogelijk wordt gemaakt; zij kunnen die in andere omstandigheden voortzetten. Het beweerde nadeel is dan ook niet ernstig.

A.6.2. Het nadeel vloeit bovendien ook niet uitsluitend voort uit de bestreden wettelijke maatregel, zodat geen sprake is van de vervulling van de uit de rechtspraak van het Hof voortvloeiende noodzakelijke en exclusieve band tussen de aangevochten wetsbepaling en het aangevoerde nadeel. Op grond van de vroegere tekst van artikel 12 van de wet van 14 augustus 1986 kon de Koning immers het verhandelen van honden en katten verbieden, wat thans door de wetgever zelf is voorgeschreven. Het door de verzoekers beweerde nadeel kon evenzeer voor het grootste deel worden veroorzaakt door een door de Koning op grond van de voorheen bestaande tekst van artikel 12 genomen uitvoeringsbesluit.

A.6.3. Ten slotte is het beweerde nadeel ook niet moeilijk te herstellen. In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat de uitoefening van de beroepsactiviteit van de verzoekende partijen geenszins wordt verboden, doch aan bepaalde regels en voorschriften wordt onderworpen, zoals in het belang van de maatschappij ook andere handelssectoren in het economisch recht werden gereguleerd. De verzoekende partijen tonen geenszins aan dat zij ten gevolge van die beperkingen van hun economische activiteit van elk inkomen verstoken blijven of dat ze hun inkomsten zodanig zien verminderen dat ze failliet dreigen te gaan. Voor de eventueel ten gevolge van een mogelijk ongrondwettige wetgeving geleden schade zal altijd een vergoeding in geld kunnen worden verkregen door middel van een vordering, die sommige handelaren in honden en katten thans trouwens reeds hebben ingeleid voor de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel. Het beweerde nadeel is bijgevolg niet moeilijk te herstellen.

Ten aanzien van het ernstig karakter van de middelen

Enig middel

A.7.1. De bestreden wetsbepaling beoogt de bescherming en het welzijn der dieren. Daartoe heeft de wetgever beperkingen willen invoeren bij de verhandeling van sommige dieren, teneinde de onbedachte aankoop ervan te voorkomen. Onder de gezelschapsdieren zijn het vooral honden en katten die de aandacht van het publiek trekken, het meest kwetsbaar zijn en tot een overpopulatie van gezelschapsdieren bijdragen. Het nagestreefde doel is dan ook wettig.

A.7.2. Het criterium van onderscheid is objectief en steunt op de onweerlegbare vaststelling en werkelijkheid dat tot op heden honden en katten als huisdier nog altijd de meeste aandacht van het publiek krijgen. Jaarlijks worden dertig procent van het aantal verkochte honden achtergelaten en in asielen - waarin juist voornamelijk die twee diersoorten terecht komen - wordt een zeer hoog aantal honden en katten geëuthanaseerd. Uit die vaststelling vloeit voort dat de aankoop van die twee diersoorten, die niet automatisch tot bijkomende kosten leidt, vaak ondoordacht gebeurt, meestal onder invloed van affectieve gevoelens.

Ook het onderscheid tussen sedentaire en ambulante handel - dat ook in andere economische reglementering voorkomt - is ten deze zeker verantwoord aangezien aankopen vaker ondoordacht gebeuren op markten en bij huis-aan-huisverkoop.

A.7.3. Het onderscheid is ook adequaat aangezien het van die aard is dat daardoor de doelstelling van de

wetgever kan worden verwezenlijkt. Uit de argumentatie van de verzoekende partijen zelf betreffende hun nadeel bij de verdere uitvoering van de wet vloeit voort dat, vermits een groot deel van hun omzet verloren dreigt te gaan, zeer veel dieren op de markten en onder de in de aangevochten wetsbepaling vermelde omstandigheden worden verkocht. Het verhandelingsverbod voorkomt dat dieren in slechte omstandigheden worden vervoerd, in grote hitte en strenge koude worden tentoongesteld, worden besmet door contact met andere dieren, ter plekke en na een impulsieve aankoop, ten huize slecht worden behandeld door (kandidaat-)kopers en ten slotte achtergelaten worden.

A.7.4. Ten aanzien van de verhouding tussen de aangewende middelen en het nagestreefde doel wordt in de eerste plaats opgemerkt dat de wet van 4 mei 1995 in haar geheel dient te worden beoordeeld. Immers, niet alleen brengt de wijziging van artikel 12 van de wet van 14 augustus 1986 niet de door de verzoekende partijen beweerde gevolgen teweeg, maar bovendien bevat de wet ook voor de verzoekende partijen beschermende maatregelen. Door de bestreden maatregel aan te nemen, heeft de wetgever geoordeeld dat er een redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen het beoogde doel en het aangewende middel. Het voorstel om een algemeen verbod op het verhandelen van dieren in te stellen, werd niet aangenomen. De wetgever heeft een middenweg gekozen tussen een algemeen verbod voor alle dieren behalve landbouwdieren en een beperkt verbod voor honden en katten, uitsluitend verkocht door particulieren en niet-erkende handelaars.

- B -

B.1. Naar luid van artikel 20, 1°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof dient aan twee grondvoorwaarden te zijn voldaan opdat tot schorsing kan worden besloten :

- de middelen die worden aangevoerd moeten ernstig zijn;
- de onmiddellijke uitvoering van de bestreden maatregel moet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen berokkenen.

Daar de twee voorwaarden cumulatief zijn, leidt de vaststelling dat één van die voorwaarden niet is vervuld tot verwerping van de vordering tot schorsing.

Ten aanzien van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

B.2. Artikel 22 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 vereist dat de aan het Hof voorgelegde gegevens een genoegzame aanwijzing van tastbare feiten bevatten waaruit zou blijken dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan worden berokkend.

B.3. Volgens de verzoeker in de zaak met rolnummer 921 bestaat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel erin dat zijn beroep als « ambulante handelaar in honden en katten » met ingang van

1 januari 1996 werd afgeschaft, zodat hij op een faillissement afstevent. De verzoekende partijen in de zaak met rolnummer 927 verhandelen eveneens honden en katten op openbare markten en voeren aan dat zij door de bestreden bepalingen « ongelukkig getroffen worden, meer zelfs rechtstreeks bedreigd zijn in hun broodwinning », zodat de handhaving van de bestreden norm een niet te herstellen nadeel zou berokkenen « daar zij voor hun broodwinning zo niet uitsluitend dan toch alleszins in hoofdzaak afhankelijk zijn van het verhandelen (van honden en katten) op de openbare weg alsmede op markten, beurzen, salons, tentoonstellingen en bij soortgelijke aangelegenheden evenals bij de koper thuis ».

B.4. Het Hof stelt allereerst vast dat de bestreden bepaling geenszins de handelsactiviteit van de verzoekende partijen als verkopers van honden en katten verbiedt. Het verhandelen van die dieren is slechts verboden voor zover het plaatsvindt op de openbare weg alsmede op markten, beurzen, salons, tentoonstellingen en bij soortgelijke gelegenheden alsook bij de koper thuis, tenzij in dit laatste geval het initiatief van de koper zelf uitgaat.

De omstandigheid dat een verkoper beroepshalve honden en katten verhandelde op de in de bestreden bepaling aangehaalde openbare plaatsen, staat er geenszins aan in de weg dat hij met eerbiediging van de van kracht zijnde reglementering zijn handelsactiviteit voortzet binnen de voorzieningen waarover hij reeds moest beschikken krachtens de wet van 14 augustus 1986 om de te koop aangeboden dieren onder te brengen.

B.5.1. Het verbod om honden en katten te verhandelen inzonderheid op markten en beurzen zal waarschijnlijk de verzoeker in de zaak met rolnummer 921 ertoe nopen kosten voor inrichting en publiciteit aan te gaan om zich naar dat verbod te voegen. Hij blijft evenwel in gebreke in zijn verzoekschrift concrete gegevens over te leggen die aantonen dat de vermindering van zijn inkomsten of de vermeerdering van zijn uitgaven de rentabiliteit van zijn handelszaak ernstig in het gedrang zou kunnen brengen. Evenmin heeft hij, ter terechtzitting, die meer dan een maand na de inwerkingtreding van het verbod plaats had, concrete cijfers aangereikt aan de hand waarvan het Hof zou kunnen besluiten dat de onmiddellijke uitvoering van de bestreden bepaling een inkomsten- en rentabiliteitsverlies met zich meebrengt dat te beschouwen is als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

B.5.2. Die vaststelling geldt des te meer voor de verzoekende partijen in de zaak met rolnummer 927, van wie sommigen aanvoeren « zo niet uitsluitend dan toch alleszins in hoofdzaak

afhankelijk (te) zijn van het verhandelen (van honden en katten) op de openbare weg alsmede op markten, beurzen, salons, tentoonstellingen en bij soortgelijke aangelegenheden evenals bij de koper thuis », zodat voor die partijen niet is aangetoond op welke wijze het wegvallen van het ambulante gedeelte van hun handelsactiviteit de rentabiliteit van hun handel dermate in het gedrang zou brengen dat voor hen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ontstaat.

B.6. Nu de verzoekende partijen in het verzoekschrift waarbij zij de schorsing vorderen, aan het Hof geen concrete feiten voorleggen die voldoende bewijzen dat de onmiddellijke uitvoering van de bestreden bepaling hun een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel kan berokkenen, voldoen zij niet aan het tweede in artikel 20, 1°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 vermelde vereiste. De vorderingen tot schorsing moeten worden verworpen.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt de vorderingen tot schorsing.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en in het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 5 maart 1996.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

L. De Grève